

บทที่ 5

บทสรุป

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่องการประสมคำนามในศิลาจารึกสมัยสุโขทัยพบว่าโครงสร้างของคำนามประสมชนิดนาม-นามแบบมูลฐานพบว่ามีโครงสร้างทั้งสิ้น 3 รูปแบบ คือ โครงสร้างรูปแบบคำนามล้วน โครงสร้างรูปแบบคำนาม-คำบุพบท และโครงสร้างรูปแบบคำลักษณนาม-คำนาม ส่วนโครงสร้างของคำนามประสมชนิดนาม-นามแบบซับซ้อนพบว่ามี ความซับซ้อนของโครงสร้างคือ โครงสร้างคำนามประสมซับซ้อน 2 ชั้น มีทั้งสิ้น 9 รูปแบบ ประกอบด้วยคำนามเป็นหน่วยสมาชิก 3 คำ 4 คำ 5 คำ และ 6 คำ โครงสร้างคำนามประสมซับซ้อน 3 ชั้น มีทั้งสิ้น 8 รูปแบบ ประกอบด้วยคำนามเป็นหน่วยสมาชิก 4 คำ 5 คำ 6 คำ 7 คำ และ 10 คำ โครงสร้างคำนามประสมซับซ้อน 4 ชั้น มีทั้งสิ้น 4 รูปแบบ ประกอบด้วยคำนามเป็นหน่วยสมาชิก 5 คำ และ 12 คำ โครงสร้างคำนามประสมซับซ้อน 5 ชั้น มี 1 รูปแบบ ประกอบด้วยคำนามเป็นหน่วยสมาชิก 6 คำ และโครงสร้างคำนามประสมซับซ้อน 7 ชั้น มี 1 รูปแบบ ประกอบด้วยคำนามเป็นหน่วยสมาชิก 8 คำ

วากยสัมพันธ์ของคำนามประสมชนิดนาม-นามทั้งแบบมูลฐานและแบบซับซ้อน มี 2 ลักษณะ คือ คำนามประสมแบบมีไวยากรณ์ (Syntactic noun compounds) และ คำนามประสมแบบกึ่งมีไวยากรณ์ (Semi-syntactic noun compounds) คำนามประสมแบบมีไวยากรณ์เป็นคำนามประสมที่มีความสัมพันธ์กันระหว่างหน่วยสมาชิกเป็นแบบหน่วยหลักและหน่วยขยาย ในศิลาจารึกสมัยสุโขทัยปรากฏทั้งในลักษณะที่กลุ่มคำนามประสมเรียงลำดับจาก หน่วยหลัก-หน่วยขยาย และกลุ่มคำนามประสมที่เรียงลำดับจาก หน่วยขยาย-หน่วยหลัก ส่วนคำนามประสมแบบกึ่งมีไวยากรณ์ซึ่งเป็นคำนามประสมที่ไม่ได้มีความสัมพันธ์เป็นแบบหน่วยหลักและหน่วยขยาย แต่มีหน่วยสมาชิกต่างมีความสำคัญเท่าเทียมกันซึ่งพบว่าสามารถจำแนกคำนามประสมในสมัยสุโขทัยได้เป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มคำนามประสมที่หน่วยสมาชิกมีความหมายเหมือนกันหรือคล้ายกัน คำนามประสมกลุ่มนี้สามารถจำแนกย่อยได้เป็นคำนามประสมที่มีความหมายเหมือนกันและ คำนามประสมความหมายคล้ายกัน กลุ่มคำนามประสมที่หน่วยสมาชิกมีความหมายตรงข้ามกัน กลุ่มคำนามประสมที่หน่วยสมาชิกมีความหมายเป็นของคู่กัน และคำนามประสมแสดงหน่วยสมาชิกกลุ่มซึ่งเป็นกลุ่มคำนามประสมที่มีลักษณะโดดเด่นในการประสมคำสมัยสุโขทัยที่นิยมนำ คำนามที่เป็นหน่วยสมาชิกมาเรียงต่อกัน

อรรถสัมพันธ์ของคำนามประสมชนิดนาม-นามแบบมูลฐานและแบบซับซ้อนในสมัย
 สุขุขทัยพบว่าปรากฏเป็นแบบคำจากกลุ่ม-ลูกกลุ่ม (Superordinate-subordinate) รูปร่าง-วัตถุ
 (Shape-object) ส่วนประกอบ-ทั้งส่วน (Part/whole) สิ่งประดิษฐ์-วัสดุ (Artifact-material)
 สรรพสิ่ง-แหล่ง (Item-location) วัตถุ-จุดประสงค์ (Object-purpose) สิ่งถือครอง-เจ้าของ
 (Possessed-possessor) วัตถุ-สิ่งเปรียบเทียบ (Object-compared) ผู้ชำนาญ-สิ่งที่ชำนาญ
 (Expert-experting) คน-เพศ/อายุ (Person-gender/age) คำเรียกญาติ-สรรพสิ่ง (Kin item-item)
 ตัวเลข-ตัวเลข (Number-number) ตัวเลข-วัตถุ (Number-item) ส่วนอรรถสัมพันธ์ของคำนาม
 ประสมแบบกึ่งมีไวยากรณ์ก็มีความสัมพันธ์ทางความหมายที่หน่วยสมาชิกแสดงความหมายทั้งใน
 ลักษณะเหมือนหรือคล้ายกัน ตรงกันข้ามกัน เป็นของคู่กัน และแสดงสมาชิกกลุ่ม

คำนามประสมชนิดแสดงไวยากรณ์ประโยคเป็นกลุ่มคำนามประสมที่พบน้อยกว่าคำนาม
 ประสมชนิดนาม-นาม มีโครงสร้างแบบมูลฐาน 3 รูปแบบ คือ โครงสร้างในรูปแบบ นาม-กริยา
 รูปแบบ นาม-กริยา-นาม และรูปแบบ กริยา-นาม โครงสร้างคำนามประสมชนิดแสดงไวยากรณ์
 ประโยคแบบซับซ้อนมีขีดชั้นของความซับซ้อน 2 ชั้น ที่มีวากยสัมพันธ์แตกต่างกันออกไป

วากยสัมพันธ์ของคำนามประสมชนิดแสดงไวยากรณ์ประโยคในสมัยสุขุขทัยพบว่า
 มีความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ในรูปแบบที่ต่างกันออกไป จำแนกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มี
 ความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ของคำนามประสมแบบหน่วยหลักนาม ซึ่งมีทั้งสิ้น 2 รูปแบบ ได้แก่
 รูปแบบที่หน่วยหลักนามเป็นประธานและตามด้วยกริยา (ประธาน-กริยา) และรูปแบบที่หน่วยหลัก
 นามเป็นกรรมและตามด้วยกริยา (กรรม-กริยา) ส่วนกลุ่มที่มีความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ของ
 คำนามประสมแบบหน่วยหลักกริยามีเพียงรูปแบบเดียวคือรูปแบบ กริยา-กรรม และพบเป็นจำนวน
 น้อยมากในศิลาจารึกสมัยสุโขทัย

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าคำนามประสมที่พบในสมัยสุโขทัยปรากฏในกลุ่มคำนามประสมชนิด
 นาม-นาม เป็นจำนวนมากที่สุดถึงร้อยละ 88.82 ของคำนามประสมทั้งหมดที่พบในศิลาจารึกสมัย
 สุโขทัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำนามประสมที่ประกอบด้วยหน่วยสมาชิกจำนวนหลายคำที่ประสมเข้า
 ด้วยกัน อีกทั้ง ลักษณะที่โดดเด่นที่สุดคือการประสมคำนามที่ประกอบด้วยหน่วยสมาชิกและ
 คำเหนือหน่วยสมาชิก ส่วนคำนามประสมชนิดแสดงไวยากรณ์ประโยคนั้นพบเพียงจำนวนร้อยละ
 11.18 ของคำนามประสมสมัยสุโขทัย โดยเฉพาะคำนามประสมชนิดแสดงไวยากรณ์ประโยคที่มี
 วากยสัมพันธ์เป็นแบบหน่วยหลักกริยา

อภิปรายผลการวิจัย

เมื่อกล่าวถึงการประสมคำนามในสมัยสุโขทัยกับการประสมคำนามในภาษาไทยปัจจุบัน โดยพิจารณาจากหลักเกณฑ์การแบ่งประเภทคำนามประสม ของ อัญชลี สิงห์น้อย (2548) ที่แบ่งคำนามประสมออกเป็น 2 กลุ่ม คือ คำนามประสมชนิดนาม-นาม กับ คำนามประสมชนิดแสดงไวยากรณ์ประโยค ซึ่งศึกษาทั้งในส่วนของโครงสร้าง วากยสัมพันธ์ และอรรถสัมพันธ์ จะพบว่า คำนามประสมในภาษาไทยปัจจุบันมีลักษณะที่แตกต่างกัน ดังนี้

โครงสร้างของคำนามประสมชนิดนาม-นามในสมัยสุโขทัยประกอบด้วยโครงสร้างเช่นเดียวกับภาษาไทยปัจจุบัน คือ ประกอบด้วยคำนามล้วน คำนามกับคำบุพบท และคำนามกับคำลักษณนาม ตามที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น ซึ่งมีข้อสังเกตว่าโครงสร้างคำนามประสมแบบคำนามกับคำลักษณนามบางคำในสมัยสุโขทัยนั้นมีอรรถสัมพันธ์ที่น่าสนใจ ยกตัวอย่างเช่น คำว่า สายธรรม จะเห็นว่าคำลักษณนามที่นำมาประสมกับคำนามนั้นเป็นคำลักษณนามที่ไม่มีความสัมพันธ์กับคำนามที่ประสมเลย กล่าวคือ สาย ไม่มีลักษณะที่บ่งบอกถึงความสัมพันธ์กันแต่ประการใดกับคำว่า ธรรม จึงอาจสันนิษฐานได้ว่าคำว่า ธรรม ซึ่งหมายถึงคุณงามความดีนั้นเมื่อประสมกับคำว่า สาย ซึ่งหมายถึง สิ่งที่มีลักษณะเป็นเส้นแนวยาว คำว่า สายธรรม จึงอาจจะบ่งบอกถึงผู้ที่ประพฤติคุณงามความดีต่อเนื่องกันไป

วากยสัมพันธ์ของคำนามประสมแบบกึ่งมีไวยากรณ์ที่ถึงแม้จะมีวากยสัมพันธ์ที่คล้ายกัน คือ เป็นการประสมกันระหว่างหน่วยสมาชิกที่เป็นคำนามซึ่งมีความสำคัญเท่าเทียมกันทั้งคู่ แต่ในสมัยสุโขทัยนั้น คำนามประสมชนิดนี้สามารถพิจารณาได้จากความหมายโดยจำแนกย่อยได้เป็นคำนามประสมที่หน่วยสมาชิกมีความหมายเหมือนหรือคล้าย คำนามประสมที่หน่วยสมาชิกมีความหมายตรงข้าม คำนามประสมที่หน่วยสมาชิกมีความหมายเป็นของคู่กัน และคำนามประสมแสดงหน่วยสมาชิกซึ่งเป็นคำแสดงหน่วยสมาชิกบางคำมีหน่วยหลักเป็นคำเหนือหน่วยสมาชิกในระดับสูงกว่าปกติ เช่น พืชพระศรีมหาโพธิ เป็นต้น ซึ่งคำว่า พืช เป็นหน่วยหลัก มีความหมายเหนือหน่วยสมาชิก คือ คำว่า พระศรีมหาโพธิ ที่หมายถึงต้นโพธิซึ่งเป็นที่ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า หากเป็นคำเหนือสมาชิกทั่วไป คำว่า พระศรีมหาโพธิ อาจประสมกับคำว่า ต้น ซึ่งเป็นคำที่ต่ำกว่าคำว่า พืช หรือเป็นสมาชิกของคำว่าพืช นั่นเอง นอกจากนี้ ยังมีคำว่า วัวควายช้างม้าสัตว์ ซึ่งเป็นคำแสดงหน่วยสมาชิกโดยประกอบด้วยคำเหนือสมาชิกประสมอยู่ กล่าวคือ คำว่า วัว ควาย ช้าง ม้า เป็นหน่วยสมาชิก ส่วนคำว่า สัตว์ เป็นคำเหนือสมาชิก หรืออาจกล่าวได้ว่า วัว ควาย ช้าง ม้า สัตว์ มีความหมายที่ทำให้ทราบโดยปริยายว่าเป็นสมาชิกของคำว่า สัตว์ นั่นเอง ซึ่งการประสมคำในลักษณะนี้ไม่ปรากฏในคำประสมในภาษาไทยปัจจุบัน

ในสมัยสุโขทัยค่านามประสมชนิดนาม-นามแบบกึ่งมีไวยากรณ์บางค่านั้นตรงกับคำประสมที่พระยาอนุমানราชธน (2522) ได้จัดเป็นประเภทเป็นคำซ้ำและประเภทคำซ้อน กล่าวคือ คำซ้ำในความหมายของพระยาอนุমানราชธนได้กล่าวถึงคำประสมเลียนเสียง เช่น ปีก ๆ ปอก ๆ หรือเสียงที่ถูกแปลงให้เพี้ยนไป เช่น ปือกแป๊ก เห่งหง่าง รวมทั้งเป็นคำบอกพหูพจน์ เช่น มาก ๆ น้อย ๆ ซึ่งในศิลาจารึกสมัยสุโขทัยพบคำที่มีลักษณะเช่นเดียวกันนี้ เช่นคำว่า ต่างต่าง เป็นต้น ส่วนคำซ้อนในความหมายของพระยาอนุমানราชธน นั้น ได้กล่าวถึงการนำคำเต็มสองคำ ซึ่งต่างเสียงกันแต่มีความหมายเหมือนหรือคล้ายกันมาควบให้ซ้อนกัน เช่น บ้านเรือน ไร่นา เป็นต้น เช่นเดียวกับในสมัยสุโขทัยที่ปรากฏคำว่า เหี่ยวเรือน และ ไร่นา ในคำลักษณะเดียวกันนี้ ฝะอบ โปะชะกฤษณะ (2544) เรียกว่า เป็นการประสมคำไทยแท้ด้วยวิธีการเติมค่านามลงข้างหลังค่านาม เพื่อขยายนามข้างหน้า และยังเป็นคำซ้อนคำด้วยวิธีนำคำที่มีความหมายคู่กันหรือใกล้เคียงมาซ้อนกันให้กลายเป็นอีกคำหนึ่ง อีกทั้ง หากนำลักษณะการประสมดังกล่าววิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์ของ ศรีจรง บุญเจือ (2541) จะพบว่าคำดังกล่าวจะเป็นคำซ้ำชนิดคำซ้ำโดยตรงซึ่งจะซ้ำทั้งเสียงและซ้ำทั้งรูป และบางคำ เช่น เหี่ยวเรือน ไร่นา จะเป็นคำซ้อนความหมายเหมือนกันและคำซ้อนความหมายใกล้เคียงกัน และบางคำอาจเป็นคำซ้อนความหมายตรงกันข้าม เช่น คำเข้า เป็นต้น

เมื่อพิจารณาอรรถสัมพันธ์พบว่าความสัมพันธ์ของค่านามประสมในสมัยสุโขทัยบางคำมีลักษณะเช่นเดียวกับอรรถสัมพันธ์ของค่านามประสมในภาษาไทยปัจจุบัน ยกเว้น อรรถสัมพันธ์บางกลุ่มที่ไม่ปรากฏในสมัยสุโขทัย และรวมทั้งอรรถสัมพันธ์บางกลุ่มไม่มีในภาษาไทยปัจจุบัน กล่าวคือ ค่านามประสมสมัยสุโขทัยไม่พบอรรถสัมพันธ์ใน 4 ประเภท ดังนี้

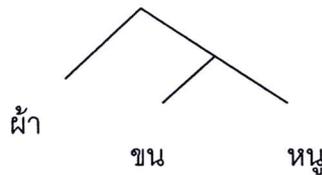
1. ประเภทรูปร่าง-วัตถุ	กลุ่ม	วัตถุ-รูปร่างอุปกิต
2. ประเภทส่วนประกอบ-ทั้งส่วน	กลุ่ม	ทั้งส่วน-ส่วนประกอบเด่น
3. ประเภทวัตถุ-จุดประสงค์	กลุ่ม	ภาชนะ-จุดประสงค์
		จุดประสงค์-ภาชนะอุปกิต
		ที่อาศัย-จุดประสงค์
		ยานพาหนะ-จุดประสงค์

4. ประเภทเรื่อง-สรรพสิ่ง

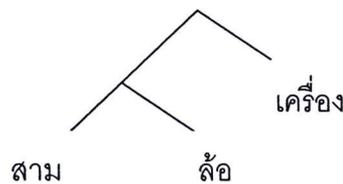
ส่วนค่านามประสมซ้ำซ้อนชนิดนาม-นามพบว่ามีความแตกต่างกันที่ลำดับชั้นของความซ้ำซ้อนซึ่งในสมัยสุโขทัยปรากฏความซ้ำซ้อนถึง 7 ชั้น และต่างรูปแบบของความซ้ำซ้อนออกไป แต่รูปแบบโครงสร้างในภาษาไทยปัจจุบัน ตามเกณฑ์ที่อิฎฐลี ลิงห์น้อย (2548) ระบุเป็น

ตัวอย่างนั้น พบว่าลำดับชั้นความซับซ้อนของคำนามประสมชนิดนาม-นาม มีความซับซ้อนทั้งสิ้น 2 ชั้น ซึ่งมีโครงสร้างและตัวอย่างดังนี้

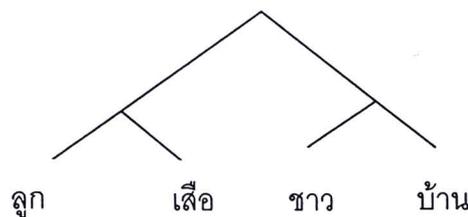
นาม-[คำนามประสม]: ผ้าขนหนู

[คำนามประสม]-นาม: สามล้อเครื่อง

[คำนามประสม]-[คำนามประสม]

จะเห็นว่าโครงสร้างดังกล่าวซึ่งเป็นโครงสร้างของคำนามประสมชนิดนาม-นามแบบซับซ้อนในภาษาไทยปัจจุบันคล้ายกับโครงสร้างคำนามประสมชนิดนาม-นามแบบซับซ้อนในสมัยสุโขทัยเช่นกัน กล่าวคือ โครงสร้างของคำว่า ผ้าขนหนู คล้ายกับ โครงสร้างคำนามประสมซับซ้อน 2 ชั้น รูปแบบที่ 1 ในสมัยสุโขทัย โครงสร้างของคำว่า สามล้อเครื่อง คล้ายกับ โครงสร้างคำนามประสมซับซ้อน 2 ชั้น รูปแบบที่ 2 ส่วนคำว่า ลูกเสือชาวบ้าน มีโครงสร้างเช่นเดียวกับโครงสร้างคำนามประสมซับซ้อน 2 ชั้น รูปแบบที่ 3 ทั้งนี้ โครงสร้างคำนามประสมซับซ้อนในสมัยสุโขทัยรูปแบบอื่น ๆ แม้จะมีโครงสร้างที่แตกต่างกันออกไปแต่ก็ยังคงลักษณะทั้ง 3 ลักษณะ

โครงสร้างข้างต้นเป็นพื้นฐาน โดยเฉพาะโครงสร้างความซับซ้อน 2 ชั้น ในรูปแบบที่ 3 รูปแบบ เนื่องจาก คนไทยมีนิสัยชอบคำคล้องจองจึงปรากฏค่านามประสมในลักษณะคำซ้อน 4 และคำซ้อนอื่น ๆ ที่มีหน่วยสมาชิกเป็นคู่ ๆ เป็นจำนวนมาก

ผลการศึกษาข้อคล้องกับแนวคิดของพระยาอนุমানราชชน (2522) ที่อธิบายลักษณะคำซ้อน 4 เช่น ลูกเจ้าลูกขุน เจ้าบ้านเจ้าเมือง ไว้ว่า เป็นคำซ้ำชนิดอุจจารณวิลาส (Euphonic Couplet) ซึ่งเป็นคำซ้ำเพื่อให้ออกเสียงสะดวกหรือมีเสียงที่สละสลวยขึ้นโดยที่ความหมายไม่ได้เปลี่ยนไปจากเดิม เช่น นิยายนิทาน โทหกโกไหว้ เป็นต้น เช่นเดียวกับ ศรีจรุง บุญเจือ (2541) ที่ได้อธิบายลักษณะคำเหล่านี้ไว้ว่าเป็นคำซ้ำชนิดอุจจารณวิลาส (Euphonic Couplet) เช่นกัน แต่บางคำจำแนกให้ต่างออกไปเป็นคำซ้ำซ้อนซึ่งจะเป็นคำซ้อน 4 คำ และลักษณะของคำชนิดนี้มักเป็นคำซ้อนสัมผัสกลางคำ เช่น บาปบุญคุณโทษ คำซ้อนสลับลูก เช่น ผิดชอบชั่วดี คำซ้อนความหมายเหมือน เช่น เสียดอกเสียใจ คำซ้อนความหมายตรงกันข้าม เช่น เข้าขามเย็นขาม

เมื่อกล่าวถึงอรรถสัมพันธ์ของค่านามประสมแบบมีไวยากรณ์พบว่าอรรถสัมพันธ์ของค่านามประสมชนิดนาม-นามแบบมีไวยากรณ์มีรูปแบบอรรถสัมพันธ์ทั้งสิ้น 13 รูปแบบ โดยไม่ปรากฏในรูปแบบ เรื่อง-สรรพสิ่ง เช่นในค่านามประสมในปัจจุบัน

ในโครงสร้างค่านามประสมชนิดแสดงไวยากรณ์ประโยคแบบมูลฐานในสมัยสุโขทัยซึ่งปรากฏทั้งสิ้น 3 รูปแบบ คือ นาม-กริยา นาม-กริยา-นาม กริยา-นาม และโครงสร้างของความซับซ้อนนั้นพบว่ามีค่าซับซ้อน 2 ชั้น เช่นเดียวกับค่านามประสมชนิดแสดงไวยากรณ์ประโยคในปัจจุบัน

ส่วนวากยสัมพันธ์นั้นพบว่าโครงสร้างค่านามประสมชนิดแสดงไวยากรณ์ประโยคสมัยสุโขทัยคำประสมที่มีหน่วยหลักเป็นค่านามสามารถจำแนกรูปแบบความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ในค่านามประสมชนิดนี้ออกเป็น 2 รูปแบบ คือ ประธาน-กริยา และ กรรม-กริยา และค่านามประสมชนิดที่มีหน่วยสมาชิกหลักเป็นคำกริยาพบว่ามีเพียงรูปแบบเดียว คือ กริยา-กรรม ในขณะที่โครงสร้างค่านามประสมชนิดแสดงไวยากรณ์ประโยคในภาษาไทยปัจจุบันซึ่งมีโครงสร้างที่ต่างจากวากยสัมพันธ์ค่านามประสมในสุโขทัย คือ จะประกอบด้วยรูปแบบประธาน-กริยา-(กรรม) ประธาน-กริยา-หน่วยเสริม กรรม-กริยา และ หน่วยเสริม-กริยา-(กรรม) และในโครงสร้างที่เป็นหน่วยหลักกริยาจะมีวากยสัมพันธ์รูปแบบกริยา-ประธาน และ กริยา-กรรม-(กรรม)

ดังนั้น จึงแสดงให้เห็นว่าค่านามประสมสมัยสุโขทัยกับค่านามประสมในสมัยปัจจุบันต่างมีลักษณะบางประการที่คล้ายคลึงกันและมีลักษณะบางประการที่แตกต่างกัน เนื่องจากปัจจุบันมีวิทยาการสมัยใหม่ที่ทำให้เกิดการบัญญัติศัพท์และการทับศัพท์ ขึ้นมา อีกทั้ง ความนิยมที่

นำคำความหมายเหมือนกันซ้อนกันลดความนิยมลงไปด้วยเหตุผลที่ว่าเป็นการใช้คำฟุ่มเฟือย จึงส่งผลให้การประสมคำชนิดนาม-นาม มีจำนวนน้อยกว่าในสมัยสุโขทัย แต่เห็นข้ออื่นใดลักษณะ ที่แสดงให้เห็นว่าแม้ยุคสมัยจะเปลี่ยนไปมากเท่าใดก็ตามความนิยมของคนไทยที่มักใช้คำซ้อนเป็น คู่ ๆ ยังเป็นที่นิยมเช่นเดิม ปรากฏอยู่ในจำนวนต่าง ๆ เนื่องจาก อาจเป็นเพราะจะเป็นถ้อยคำที่มีความคมคาย รื่นหู อีกทั้ง จะทำให้คำดังกล่าวมีน้ำหนักที่สมดุลกัน นั่นเอง

กล่าวได้ว่า การวิเคราะห์ค่านามประสมในสมัยสุโขทัยครั้งนี้ ได้แสดงความละเอียดและความลุ่มลึกในการวิเคราะห์ค่านามประสมที่นอกจากจะวิเคราะห์โครงสร้างแล้ว ยังได้วิเคราะห์ วากยสัมพันธ์ที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ของคำประกอบที่ได้แบ่งประเภท ออกเป็นวากยสัมพันธ์ในรูปแบบมีไวยากรณ์กับรูปแบบนามล้วน และที่สำคัญ งานวิจัยชิ้นนี้ได้ มุ่งนำเสนอความสัมพันธ์ทางความหมายของคำประกอบที่นำมาประสมกัน จึงกล่าวได้ว่าจะทำให้ การวิจัยภาษาศาสตร์เชิงประวัติมีความชัดเจนยิ่งขึ้นกว่าเดิม

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยนี้อาจใช้แนวคิดทฤษฎีนี้เป็นแนวทางในการศึกษาการประสมคำ ในศิลาจารึกหรือเอกสารอื่น ๆ ในสมัยอยุธยา และ รัตนโกสินทร์ช่วงรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชถึงรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวต่อไป เพื่อจะแสดงให้เห็นวิวัฒนาการของการประสมคำในภาษาไทยได้อย่างชัดเจน